

»Naa ja — med Søsken­de er det en anden Sag,« sagde hun saa og strøg en Haarlok bort fra Panden, som om hun med det samme bortjog en pinefuld Tanke. »Det kender jeg fra os selv. Men af sin Moder beholder man nu altid om ogsaa kun en Lillefinger, — hvor langt man saa end fjerner sig fra hende. Jeg kan derfor ikke komme bort fra, at din Moder og jeg i hvert Fald vilde have kunnet tale sammen, skønt vi vistnok i et og alt var saa forskellige, som det overhovedet er muligt at være.«

»Det var I sikkert.«

»Og jeg kan heller ikke tro andet, end at vi tilsidst kunde være kommen til Forstaaelse med hinanden. Af det lidt, du nu og da har fortalt om hende, har der dannet sig et Billede hos mig, som jeg er kommen til at holde af. Jeg synes, jeg kan se hende ganske tydeligt for mig. Hun var lille, ikke sandt? Og hun havde ikke jeres Øjne, ... de var mørkere. I har vist i det hele ikke lignet hende saa meget. — Saa gik hun jo med Stok, naar hun overhovedet kunde bevæge sig oven Senge. Det gjorde ogsaa min Bedstemoder; derfor er det maaske, at jeg ser hende saa tydeligt. — Og hvor hun dog med al sin legemlige Svaghed maa have haft en stærk Vilje! Jeg synes, det er saa beundringsværdigt og saa rørende, at hun saadan i aarevis styrede hele det store Hus fra sin Seng og midt i sin egen frygtelige Ulykke vaagede over